

przedstawia

KRAINA MIODU (Honeyland)

reż. Ljubomir Stefanow i Tamara Kotewska

Macedonia Północna / 2019 / 85 min.

Najgłośniejszy film dokumentalny 2019

Poruszająca opowieść o życiu w zgodzie z naturą, którą pokocha każde pokolenie

Synopsis:

50-letnia Hatidze mieszka ze schorowaną matką w górskiej wiosce gdzieś w Bałkanach. Nie mają dostępu do prądu ani bieżącej wody. Kobieta utrzymuje się z produkcji miodu. Nie wykorzystuje jednak pszczół, respektując przyrodę i zasadę „połowa dla mnie, połowa dla was”. Pewnego dnia do jej okolicy wprowadza się wielodzietna rodzina. Nowi sąsiedzi również zaczynają hodować pszczoły, ale szacunek zastępuje twardy biznes i maksymalna eksploatacja. Czy Hatidze uda się zmienić ich podejście? Tym bardziej, że jeden z chłopców jest wyraźnie pod jej wrażeniem... „Kraina miodu” zdobyła liczne nagrody na całym świecie, w tym aż trzy na festiwalu w Sundance (m.in. główną Nagrodę Jury) oraz cztery na 16. Millennium Docs Against Gravity, m.in. Nagrodę Banku Millennium. Film jest macedońskim kandydatem do Oscara®.

Dłuższy opis:

50-letnia Hatidze mieszka ze schorowaną matką w górskiej wiosce gdzieś w Bałkanach. Nie mają dostępu do prądu ani bieżącej wody. Kobieta utrzymuje się z produkcji miodu, sprzedając niewielkie partie miodu w najbliższym mieście, oddalonym od jej domu o

cztery godziny drogi na piechotę. Nie wykorzystuje jednak pszczoł, respektując przyrodę i zasadę „połowa dla mnie, połowa dla was”. Jest ostatnią z linii niezależnych macedońskich pszczelarzy. Pewnego dnia do jej okolicy wprowadza się wielodzietna rodzina. W życiu Hatidze wkradają się wrzeszczące dzieci, ryczące krowy i silniki. Mimo to kobieta cieszy się na perspektywę zmian i wita przybyszów z otwartymi ramionami, oferując im swoją przyjaźń, brandy oraz sprawdzone metody hodowli pszczoł. Abowiem nowi sąsiedzi także zaczynają hodować pszczoły. Jednak Husejn - głowa rodziny - szybko odrzuca dobre rady Hatidze i skupia się na pomnażaniu zysków. W domu czeka na niego siedem gęb do wykarmienia, a Husejn nie ma pastwiska do wypasu bydła. Szacunek do pszczoł zastępują w jego przypadku twardy biznes i maksymalna eksploatacja. Husejn zakłóca w ten sposób naturalny porządek rzeczy i wchodzi z Hatidze w konflikt, który obnaża odwieczne napięcia między naturą a człowiekiem, ładem a chaosem, wyzyskiem a zrównoważonym rozwojem. Choć przybycie rodziny wyrzywa kobietę z samotności, jej byt staje się zagrożony. Czy uda jej się zmienić podejście sąsiadów? Tym bardziej, że jeden z chłopców jest wyraźnie pod jej wrażeniem...

Filmowy debiut Ljubomira Stefanowa i Tamary Kotewskiej został nakręcony na przestrzeni trzech lat przez kameralną ekipę filmową, pozostającą w bliskiej współpracy z bohaterami filmu. „Kraina miodu” składa się z szerokich kadrów i zachwycających, odważnych ujęć. Fabułę napędzają dramatyczne zwroty akcji i zaskakujące poczucie humoru. Ten surowy, a jednocześnie delikatny obraz kruchej równowagi między ludzkością a przyrodą stanowi kolejny dowód na błyskawicznie zanikający styl życia oraz imponującą siłę pewnej niezwyklej kobiety.

Pięknie nakręcona „Kraina miodu” zdobyła liczne nagrody na całym świecie, w tym aż trzy na tegorocznym festiwalu w Sundance (m.in. główną Nagrodę Jury), Nagrodę dla Najlepszego Filmu w Konkursie Międzynarodowym na DocAviv, Nagrodę dla Najlepszego Filmu na DocsBarcelona oraz cztery statuetki na 16. Millennium Docs Against Gravity: Nagrodę Banku Millennium, Nagrodę Prezydenta Miasta Gdyni, Grand Prix Śląska i Bydgoszcz ART.DOC Award. Film jest macedońskim kandydatem do Oscara®.

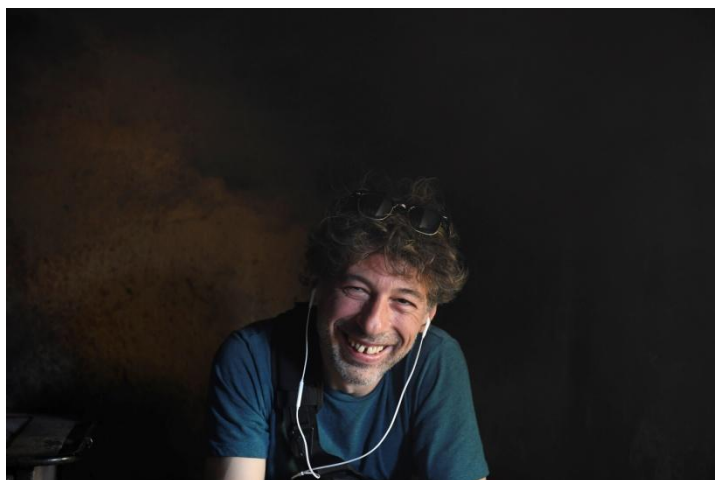

Twórcy o filmie:

Choć historia „Krainy miodu” zaczęła na długo zanim w okolicy osiedlili się pierwsi ludzie, nasza historia rozpoczyna się od ostatnich żyjących tam kobiet: Hatidze i jej matki Nazife. Tak jak pszczoły-robotnice otaczają najwyższą troską swoją królową, która nigdy nie opuszcza ulu, tak Hatidze, na podobieństwo pracowitych owadów, podporządkowała swoje życie opiece nad niewidomą i sparaliżowaną matką, uwięzioną w rozpadającej się chacie. Akcja filmu toczy się w bliżej nieokreślonym miejscu i czasie, w niezwyklej wiosce – choć znajduje się zaledwie 20 kilometrów od najbliższego miasta, nie da się do niej dojechać asfaltową drogą. Tutejsi mieszkańcy posługują się starożytnym tureckim dialektem, więc fabuła utkana jest raczej z obrazów niż dialogów. Rozumiemy bohaterów, obserwując ich język ciała, relacje i emocje. Ta niewerbalna komunikacja zbliża widzów do filmowych postaci, a co ważniejsze – do przyrody. Dzięki niej zaczynamy rozumieć, że ludzkość to jedynie jeden z wielu gatunków, które odczuwają skutki zmian wokół nas. Protokół z Nagoi do międzynarodowej konwencji o różnorodności biologicznej wszedł w życie pod koniec 1993 roku i ustanowił międzynarodowe wytyczne w zakresie dostępu do zasobów naturalnych. Miał na celu promować sprawiedliwy i zrównoważony podział korzyści dla obu stron – dostawców zasobów, a więc ziemiom, roślinom i zwierzętom, oraz ich użytkownikom, czyli ludziom. Różnorodność genetyczna, zwana inaczej bioróżnorodnością, ułatwia populacjom różnych gatunków adaptację do zmieniających się warunków i klimatu, umożliwiając ochronę i zrównoważony rozwój zasobów. Przedstawiony w filmie „miodowy kryzys” ukazuje skutki nieprzestrzegania protokołów i braku poszanowania dla różnorodności biologicznej. Historia Hatidze to przypowieść o tym, jak ściśle powiązane są ze sobą ludzkość i przyroda, i jak wiele możemy stracić, nie szanując tej pierwotnej więzi.

„Kraina miodu to coś więcej niż kolejny film dokumentalny, który „dostał się na festiwal w Sundance”. Coś więcej niż kolejna wyjątkowa i pasjonująca historia, którą zechcieliśmy podzielić się ze światem. Dla naszej niewielkiej ekipy filmowej, która włożyła w projekt cały swoje serce i spędziła razem trzy lata na planie i w montażowni, była to prawdziwa szkoła życia. Proces twórczy dogłębnie nas zmienił, pomógł nam dojrzeć jako artystom i uczynił nas lepszymi ludźmi.

Spędziliśmy trzy lata, obserwując codzienne zmagania naszych bohaterów i słuchając opowieści o ich marzeniach. Choć nie składaliśmy im żadnych pochopnych obietnic, po cichu pracowaliśmy nad dwiema niespodziankami, które miały odmienić ich życie. Ostatecznie Hatidze, nasza główna bohaterka, dostała nowy dom w najbliższej cywilizowanej wiosce, a rodzinie podarowaliśmy samochód, którego tak bardzo pragnęli i potrzebowali. To właśnie emocje, jakie odmalowały się na twarzach dzieci, i Hatidze mówiąca, że „jesteśmy rodziną, której nigdy nie miała”, napawają nas największą dumą.

Ljubomir Stefanow: *Ten film opowiada poruszającą historię kilku osób, ale niesie też ze sobą ważne przesłanie ekologiczne. Tyle czytamy na temat środowiska, zwłaszcza w sieci. Ale nawet jeśli kolejne doniesienia robią na nas wrażenie, natychmiast przechodzimy z nimi do porządku*

dziennego. Tymczasem przekaz naszego filmu, dzięki swojej wymownej symbolice, ma moc i wyraz. Można go sprowadzić do jednego słowa: chciwości. Wyczerpujemy zasoby naturalne, tymczasem ich sprawiedliwy, zrównoważony podział to podstawa.

Tamara Kotewska: *Spotkanie z Hatidze sprawiło, że zmieniliśmy plany. Początkowo*

chcieliśmy nakręcić krótkometrażowy film dokumentalny w rejonie Bregałnicy. To wyjątkowa rzeka, bo średnio co dziesięć lat zmienia swój naturalny bieg, a wraz z nią wędrują okoliczne wioski. Nawiązaliśmy kontakt z lokalnymi rolnikami, ale po spotkaniu z Hatidze

zdecydowaliśmy się z nią zostać. Zależało nam na opowiedzeniu jej historii. To nie tylko

opowieść o niej samej, ale również o życiu zgodnie z pewną tradycją kultywowaną przez turecką mniejszość żyjącą w Macedonii. Od najmłodszej córki oczekuje się, że zaopiekuje się rodzicami. Póki żyją, nie może ona wyjść za mąż ani założyć własnej rodziny.

(...)

Nie mówimy po turecku, więc nie mieliśmy pojęcia, o czym rozmawiają bohaterowie, ani co się dzieje. Przez pierwsze trzy-cztery miesiące po prostu oglądaliśmy cały materiał. Dopiero potem przystąpiliśmy do montowania filmu – bez włączonego dźwięku, sugerując się tylko obrazem.

Media o filmie:

Minuty otwierające „Krajinę miodu” są tak zdumiewające - wysublimowane, dziwne oraz przepełnione ludzkim i przyrodniczym pięknem - że biją wszystko, co kiedykolwiek widziałem w filmie.

- A.O. Scott, The New York Times

„Kraina miodu” to wspaniała uczta filmowa, obserwowana na przestrzeni trzech lat okiem niewidzialnej kamery – w stronę filmowców nie rzucono ani jednego ukradkowego spojrzenia. Hatidze można by oglądać w nieskończoność.

- Cath Clarke, The Guardian

Film ukazuje konflikt pomiędzy kobietą pozostającą w bliskiej więzi z naturą a nierozważnym patriarchą. Ich spór staje się alegorią wszystkich bolączek współczesnego świata. Trudno nie sympatyzować z cichą, samotną i poczciwą Hatidze – pewną kandydatką do tytułu najlepszej filmowej postaci w 2019 roku. Ale to sposób, w jaki przedstawiona jest jej podróż, czyni ten film tak wyjątkowym. Reżyserzy Tamara Kotewska i Ljubomir Stefanow ukazują prawdę o bohaterach i ich konfliktach w sposób, który zachwyca zarazem swoim niezwykłym pięknem i zaskakuje rygorem formalnym.

- Chris O’Falt, IndieWire

Opowieść Stefanowa i Kotewskiej obfituje w momenty niespodziewanych odkryć – momenty czułości, humoru, zgrzytów i pogody ducha. (...) Zręcznym operatorom, Fejmi

Daut i Samiowi Ljumie, udaje się uchwycić istotę tego miejsca; skaliste tereny, ruiny oraz Hatidze, samotną wilczycę.

- Sheri Linden, The Hollywood Reporter

Pierwsze kadry „Krainy miodu” to taka sielanka dla oka, że przez chwilę sprawiają wręcz wrażenie wyreżyserowanych. (...) Przepięknie nakręcony debiut Stefanowa i Kotewskiej ma w sobie subtelność moc (...).

- Guy Lodge, „Variety”

„Kraina miodu”, film dokumentalny Ljubomira Stefanowa i Tamary Kotewskiej, pulsuje od wyrazistych detali. Stanowi cierpliwy, intymny i złożony portret zanikającego stylu życia. (...) Choć twórcy nie silą się na wielki ekologiczny morał, udaje im się ukazać – w sposób prosty, bezpośredni, bez sentymentalizmu czy pogardy – wagę holistycznego podejścia do rolnictwa.

- Keith Watson, Slant

Biografie twórców:

Ljubomir Stefanov – reżyser

Urodzony w 1975 roku w Skopje, w Macedonii. Ma 20-letnie doświadczenie w rozwoju i realizacji kampanii i filmów dokumentalnych dotyczących ekologii i zagadnień społecznych. Pracuje między innymi dla agencji ONZ, Euronatur czy Swisscontact. Do jego poprzednich filmów należą „Głośni sąsiedzi” (2005) czy „Jezioro jabłek” (2017).

Tamara Kotewska – reżyserka

Urodzona w 1993 roku w Prilepie, w Macedonii. Laureatka nagrody Best Balkan Film na Tirana International Documentary Film Festival za dyplom dokumentalny „Students” (49’), powstały dzięki wsparciu Trice Films i Wydziału Sztuk Dramatycznych w Skopje. W 2017 roku za swój pierwszy profesjonalny środowiskowy dokument „Jezioro jabłek”, zrealizowany z Ljubomirem Stefanovem dzięki wsparciu Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju, otrzymała Prix de l'environnement na Festival National Nature Namur we Francji, wyróżnienie honorowe na Innsbruck Film Festival w Austrii, nagrodę Perseus na T-Festivalu w Brnie.

Atanas Georgiev – producent / montażysta

Urodzony w 1977 roku w Skopje, w Macedonii. Współzałożyciel Trice Films i Film Trick – firm produkcyjnych z siedzibą w Macedonii – oraz filii FX3X. Zarabia na życie, montując filmy pełnometrażowe, po czym wszystkie oszczędności inwestuje w filmy dokumentalne, w które szczerze wierzy.

Fejmi Daut – operator

Urodzony w 1980 roku w Skopje, w Macedonii. Od 1998 roku pracuje dla ogólnokrajowej stacji telewizyjnej – Kanal 5 w Macedonii. W 2005 roku ukończył studia na Wydziale Sztuk Dramatycznych w Skopje, na kierunku kinematografia. Od tego czasu aktywnie angażuje się w produkcję kina niezależnego oraz filmów komercyjnych na terenie całych Bałkanów, jako główny operator oraz pierwszy asystent kamerzysty.

Samir Ljuma – operator

Samir Ljuma pracował jako operator na planach wielu filmów dokumentalnych. Ma na koncie współpracę z różnymi reżyserami z Macedonii i zagranicy, na przykład z Ilją

Cvetkowskim („Avec l'amour”). Pracował również jako producent wielu międzynarodowych projektów, na przykład filmu „Fake News Fairytale” w reżyserii Kate Stonehill czy „Selling Lies”, wyreżyserowanego przez Oscara Leskie Iwerks i wyprodukowanego przez „Iwerks&Co” oraz firmę Morgana Freemana „Revelation Entertainment”.

Rana Eid – reżyserka dźwięku

Przez ostatnie 15 lat Rana Eid pracowała jako reżyserka dźwięku w arabskim przemyśle filmowym. Ma na koncie różnorodne projekty audiowizualne, w tym filmy dokumentalne i pełnometrażowe, video art i instalacje artystyczne, tworzone we współpracy z uznanymi libańskimi reżyserami. Uczestniczyła również w produkcji filmów z Syrii, Jordanii i Palestyny, współpracując zarówno z doświadczonymi reżyserami jak i zdolnymi debiutantami.

„Kraina miodu“ wchodzi do polskich kin 20 grudnia
Dystrybutorem jest Against Gravity

Więcej o filmie na www.againstgravity.pl

Materiały promocyjne są dostępne na FTP:

[ftp.againstgravity.pl](ftp://ftp.againstgravity.pl)

login: premiery@againstgravity.pl

hasło: premiery

